

Krajina v závějích a stromy zebe mráz
a dole u totemů můj oheň hřál,
kolem svatý ticho chrámů líčí na mne past,
to abych zůstal chvíli dýl, něco si přál,
že chci tě mít zas živou a že s rudou kamejí
přicházíš pásem kolejí.
Jenže přání se nesplní, není tu čaroděj
a já z masa a kostí nejsem Bůh,
náhle zavoněl, jak tenkrát, ve větru šalvěj
a letěl jestřáb nad skálou nazdařbůh,
on přistál na mých rukou, řekl s velkou nadějí,
že přicházíš pásem kolejí.
Já mu věřil a rozbíhám se silnicí
a jako maják v dálce vidím obraz tvůj,
ze sněhu zvedám lístek k vánocům přející,
tam něčí písmo psalo s láskou: Milý můj!
Já vrátím se už zítra, snad tě slova zahřejí,
že pospíchám pásem kolejí.
Ten rukopis já znám a můj srdce začlo bít,
zvony ve všech kaplích rozehrálo najednou
a krákorání vran mně hlásí, že mám jít
a do tvých očí na chvíli zas pohlédnout.
Teď stojím u závor a vlak má zelenou
a zvolna mizí v říši stromů jeho stín,
nikde nevidím tě blízko ani vzdálenou,
že čekám marně zázrak, dobře vím,
ty nevrátíš se živá, jsi jen popel z Pompejí,
zakletá v pásu kolejí.